

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

ΙΣΤ'

ΠΩΣ ΘΑΒΟΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ



ΑΖΥ με τον Μαβίλη στην Κέρκυρα, τις περισσότερες φορές συναντούσα, όπως σας είπα, και τον Κεφαλληνό, γνωστό Κερκυραίο λόγιο και γυμνασιάρχη εκεί. Ήταν, μπορεί να σας πω, ό πω φανατικός απ' όλους τους λογίους του Έπτανησιακού κύκλου για τη δημοτική γλώσσα, που ό πόλεμος για την επικράτηση της άρχιζει από τον Σολομό και όλη την Πλειάδα των Έπτανησίων λογίων, όχι δέ από τό «Ταξίδι» του Ψυχάρη, που έγινε γι' αυτούς ένα ζήτημα της ίδιας ιδέας στην Άλλη, την απολιτίστη Έλλάδα. Ίσως από μιά άποψη να έχουν δίκιο. Βέβαια αυτοί είχαν έναν παλιό πολιτισμό και μιά παλιά άνθηση της Τέχνης, μιά από εκεί και πέρα έβρισκαν στά ίδια και τα ίδια και ύψωσαν Σινωά τείχος μπροστά σε κάθε καινούργια αντίληψη.

Μά τώρα εδώ δεν πρόκειται γι' αυτό, μά για μερικά ενδιαφέροντα που μου διηγήθηκε ό Κεφαλληνός άπάνω στο γλωσσικό ζήτημα. Μά ως τον αφήσαμε να μάζε τα πη ό ίδιος:

«Στη Γερμανία σπουδάσαμε μαζί με τον Χατζηδάκι, τον καθηγητή της γλωσσολογίας. Ήρθαμε και οι δύο στην Άθήνα με μιά ιδέα και οι δύο, μ' ένα σκοπό. Νά εργαστούμε για την επικράτηση της δημοτικής γλώσσας. Μπορώ να σας πω μάλιστα πως σαν φίλοι που ήμαστε και ομοιοδείατες, είχαμε όρκιστεί και οι δύο σαν τους παλιούς πολεμιστάδες που γινότανσαν σταυραδέφια και σταυροίνους, να σπαθιά τους ταζόντουσαν μπροστά στο Θεό και οι δύο στην Ίδεια, ό ένας να βοηθήσει τον Άλλο, ως που να πεθάνουν για τον ιερό σκοπό τους. Διοριστήκαμε πρώτα καθηγητές του Γυμνασίου έγω τοποθετήθηκα στο Πραχτιζό Λύκειο και μου ανέθεσαν να διδάσκω... Γεωγραφία. Ναι, μη γελάτε, Γεωγραφία, σε μένα που ήρθα από τη Γερμανία με τό μόνο όνειρο να διδάξω τη νεολαία τα Έλληνικά Γράμματα. Τότε ήταν ύπουργός των Ναυτικών ό Γιώργος ό Θεοτόκης. Πήγα λοιπόν και τού είπα:

» — Κύριε ύπουργέ, τό Κράτος έκανε έξοδα για να με στείλη να σπουδάσω έξω και τώρα μου έδωσε να διδάσκω Γεωγραφία.

» Καί ό Κόντες μου είπε:

» — Δέν τά ξερείς τώρα πως είναι τά πράγματα; Κάτσε εκεί που σε βάλανε και κορόιδευε τό σύστημα. Τί σε νοιάζει, τό μισθό δέν τον παίρνεις; Και με τη Γεωγραφία δέν κοπιάζεις και πολύ. Είσαι νέος και δέν ξερείς. Τό καλό που σου θέλω, μην πολυφρονιάξεις. Κάνε τον κουτό αν θέλεις να καλοπεράσεις σ' αυτόν τον τόπο.

» Έφυγα απογοητευμένος από τον Θεοτόκη και πήγα να βρω τον φίλο μου τό Χατζηδάκι, που στο μεταξύ, εκτός από τη θέσι του Δημοσίου, είχε τοποθετηθεί και καθηγητής στο Άρσάκειο. Του λέω λοιπόν:

» — Αί, τί καθάμαστε; Δέ θ' άρχίσουμε τον πόλεμο για την επικράτηση της Δημοτικής;

» — Δέ βαρύνεσαι, είναι αυτός ό τόπος για πόλεμους; Άλλοιάς τό βλέπαμε τα πράγματα εκεί κάτω στη Γερμανία και άλλοιάς τα βρήκαμε. Έγώ μπήκα σ' ένα κόμμα, στο κόμμα του Μιστριώτη και έτσι κατάφερα και διορίστηκα και στο Άρσάκειο. Τό καλό που σοι θέλω να μπής και σ' ό καμιά κλίμα για να κάνης τη δουλίτσα σου και να ψηφιστούμε και μεθαύριο καθηγητές στο Πανεπιστήμιο, ειδημηθά μάς χτυπήσουν σαν τα χταπόδια και δέ θα μπορούσαμε ποτέ να δοίμε Θεού πρόσωπο.

» — Καί τό γλωσσικό ζήτημα;

» — Μά είναι τόπος εδώ για τέτοια; Σε συμβουλεύω να κάνης τον κουτό, αν θέλεις να καλοπεράσεις.

» Μούλεγε δηλαδή και αυτός άπάνω-κάτω τα ίδια του Θεοτόκη. Ό Χατζηδάκις είχε καταλάβει τό Ρωμαιοό καλύτερα από μένα και έσπευσε να προσαρμόσθη.

» Βαρέθηκα και έγώ. Πήγα άμέσως στο Θεοτόκη και τον παρηκάλεσα να φροντίσει να τοποθετηθώ γυμνασιάρχης στους Κορφούς. Σε λίγο τό πέτυχα και από τότε πειά δέν τό κούνησα.

Σημειώστε πως όλα αυτά έγιναν πριν βγάλε ό Ψυχάρης τό «Ταξίδι» του.

Έκεινο δηλαδή που είχαν όρκιστεί οι δύο φίλοι να κάνουν μέσα στα νεανικά όνειρά τους της Γερμανίας, τό πραγματοποιήσε ύστερα από λίγα χρόνια ό Ψυχάρης. Έδώ άκριβώς μπορούμε ν' ανοίξουμε μιά παρένθεσι και να συγκρίνουμε πάλι τον Κερκυραίο με τον άνθρωπο της Άλλης Έλλάδας, τό Ρωμιοό εκείνης της εποχής, ίσως και κάθε εποχής.

Ό Χατζηδάκις προσαρμόστηκε με τό περιβάλλον, φρυγομάχησε, έρριξε την άσπια χάμα και έκανε κάθε είδους μικροπολιτική για να πετύχη τη δουλίτσα του. Άδίκως και μαζί και τον έαυτό του.

Ό Κεφαλληνός, ίσως πιο τίμιος, δέν καταδέχτηκε να μετέλθη κανένα είδους μικροπολιτικής, μά τί μ' αυτό; Βαρέθηκε ό τεμπέλης ό Κερκυραίος, φρυγομάχησε και έρριξε κι' αυτός χάμα την άσπια.

Και βγαίνει μιά μέρα ό Ψυχάρης, ίσως κατώτερος γλωσσολόγος από τό Χατζηδάκι, ίσως κατώτερος και από τον Κεφαλληνό, και γίνεται ό ένοδόςος Έθνάρης. Γιατί να βαρεθεί ό Κεφαλληνός και να μη γίνη αυτός; Δέν φτάνει νάχης άξία σ' αυτόν τον κόσμο για να γίνης κάτι, πρέπει πρώτα απ' όλα να έχης θέληση, σθένος και χαρακτήρα. Φαίνεται όμως πως δέν έγινε ό Κερκυραίος καμμένος από την πάστα που βγάξει τέτοιο είδους πολεμιστάδες. Ίσως να είχε και ό ίδιος αυτή τη συναίσθηση, γι' αυτό δέν του καγόταν καρφί για την Ψυχारी επιτυχία. Μιά φορά αυτός είχε πάρει την άπόφασι του ν' αποτραβηχτεί στην Κέρκυρα και να ζήσει χωρίς πόλεμους και φασαρίες. Λοιπόν όλα τα περιμένα και για όλα ήταν έτοιμος. Δέν είχε τώρα πειά καμιά Άλλη φιλοδοξία, παρά να κρατάη την Έπτανησιακή παράδοσι και να είναι στον Κερκυραϊκό κύκλο ένας απ' τους πολλούς. Και ήταν έτσι εύνηχης, μαζάριος.

Δέν ήταν όμως τό ίδιο με τό Χατζηδάκι. Αυτός άσφαλώς θα είχε έντός του κάποια ψυχή πολεμιστή. Μά μέσα σε κάθε Κορητικό παλιόν δυό άνθρωποι, ό πολεμιστής και ό άνθρωπος του συμφέροντος. Φαίνεται πως σ' αυτόν υπερίσχυσε ό δεύτερος.

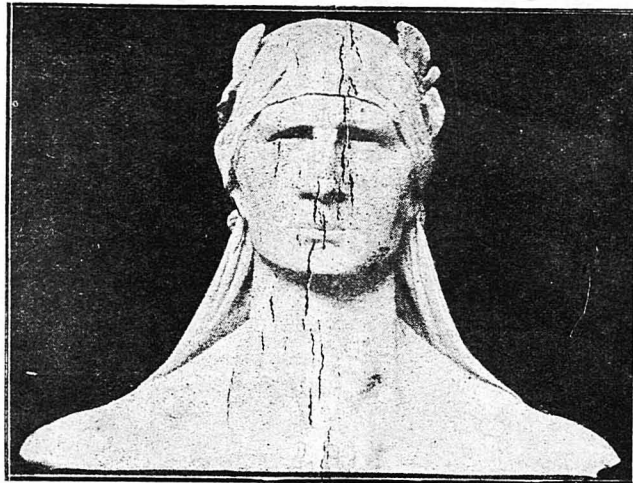
Τί δράμα όμως γι' αυτόν τό «Ταξίδι» του Ψυχάρη! Όσο κι' αν είχε διαφθαρεί από τό περιβάλλον ό όνειροπόλος σπουδαστής της Γερμανίας, πάντα μέσα του θα διατηρούσε σε κάποια γωνιά της ψυχής του άδυστητη τη φλόγα της Ίδέας του. Και ίσως θα ήθελε πρώτα να κάνει τη δουλίτσα του, να δέσει τό γάδαρό του και έπειτα να βγη μιά μέρα ξεσπασμένος για τη Δημοτική γλώσσα. Μά δέ γίνεται όλα μαζί. Τον πρόλαβε ό Ψυχάρης. Και τόσα άρχίζει τό δράμα. Τι να κάνει; Νά όμολογήσει πιστι στον Ψυχάρη, αυτός ό κρυφός προφυλακιστής και υπερφυλακιστής; Νά γίνη δηλαδή μεταφυλακιστής, όπαδός και μαθητής του, αυτός που έβαζε δέκα Ψυχάρηδες στην τσέπη του; Ένας δηλαδή πολύ τίμιος και δυνατός μπορούσε να τό κάνει, ένας ίσως άνθρωπος Άλλης

ράτσας και όχι της πρωτόγονης της Ρωμαϊκής. Μά όλοι οι άνθρωποι γεννηθήκαμε με άδυναμίες και οι Ρωμιοί δέ φτάσαμε σε τέτοιο σημείο πολιτισμού, για ν' άρχίσουμε ν' αποβάλουμε μερικώς. Κι' έτσι ό Δημοτικιστής των Δημοτικιστών, ό μέσα στην ψυχή του αρχιμαλλιαρός, ό μεγάλος γλωσσολόγος επιστήμονας, έγινε από τό πείσμα του Καθαρευουσιάνος των Καθαρευουσιάνων, έγινε πω σταντζής και από τον άφελή και άνεπιστήμονα Μιστριώτη. Και ή άξία του, ή μεγάλη του επιστημονική άξία, φαινόταν σ' αυτό μονάχα πως αυτός; ό με τόση βαθεία πιστι δημοτικιστής κατόρθωνε και εβρισκε επιχειρήματα ύπερ της νεκράς Καθαρευούσης.

Καμιά φορά όμως ρωτάω μέσα μου: Φταίει σ' αλήθεια ό Χατζηδάκις, ή μήπως είναι μόνο ό τραγικός ήρωας, τό μοιραίο θύμα της Έλληνικής άνελευθερίας εκείνης της εποχής, που ίσως ύφίσταται άκόμα και σήμερα;

Εάν ό Χατζηδάκις ζούσε στη μοναρχική Γερμανία και όχι στη δηθεν δημοκρατομένη Έλλάδα, με βασιλεία προχθές, χωρίς βασιλεία σήμερα, δέ θα μπορούσε, ότι και αν ήταν, να βγη και να βροντοφωνήσει ελεύθερα τη γνώμη του, χωρίς να κινδυνεύη να χάση τη θέσι του και τό μέλλον του; Όχι μόνο αυτό, μά όσο και αν τό ελάχιστο Κράτος διαφρανούσε μαζί του, πάντα θα τό έδινε τη θέσι που θα του άρμοζε, χωρίς να άφήση να τον παραγκωνίση κανένας Άλλος. Μόνο στην τρομοκρατομένη Τσαρική Ρωσία και στην Έλλάδα, ίσως και σ' Άλλα απολιτίσια Βαλκάνια, ένας καθηγητής του Πανεπιστη-

ΓΛΥΠΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ



Η ΣΚΕΥΙΣ

(Έργον του Φρανσις Μέρτζερ)

μιον θα μπορούσε να παυθή, διότι εισάγει καινά δαμόνια.

Θά μού πητε πως έπρεπε ο Χατζηδάκης να τὰ ύποστη όλα για χάρι της Ίδέας. Να μείνη δίχως θέσι, δίχως πόρους χρηματικούς, να στερηθή, να πενήσει για να δικαιωθή μιά μέρα. Πότε όμως; "Όταν γέρος και αδύναμος πειά, ύστερα από τόσες μάλιστα στερήσεις, εάν στο μεταξύ δεν είχε πεθάνει απ' αυτές, θα σεργιόταν ως τὰ σκαλιά της 'Ακαδημίας για να δη δίπλα του όλους: τους Καροαγιώηδες, τους γελοίους, τους αναγάρητους, τους κόλακες, τους επιτηδείους, που ανέβηκαν ίσαμε χει έρποντας. "Α, βέβαια αυτό δεν εινε άρχεται ίκανοποίησις για έναν "Ήρωα!

Θά μού πητε πως "Ήρωας εινε εκείνος που δεν εγκαταλείπει ποτε την Ίδέα, εστω και αν δεν πρόκειται να δικαιωθή, εστω και αν πρόκειται άκόμη όλα να τὰ πάθη, να μείνη άκόμη άφανής και άγνωστος και μετά τὸ θάνατό του και εις αιώνα τὸν άπαντα. "Ίσως να έχετε δικιο. μὰ αυτοί εινε σπάνιοι στὸν κόσμο. "Ίσως δεν εινε και κανείς; μὰ και αν εινε, βέβαια δεν τὸν ξέρουμε. Καί περιμέναμε να γεννηθῆ ξινες τέτοιος στη Ρωμοσύνη!

"Όπως γάναι, ο Χατζηδάκης εινε ο αντιπροσωπευτικώτερος τύπος του Νεοέλληνας, που ξεκινάει από τὰ νεύατα του με όνειρα, για να τὰ φάψη όλα στη μικροπολιτική, στις κλίκες και στην πρόσκαιρη επιτυχία. Ο τύπος αυτός μπορούσε να αποτελέση τὸν ήρωα ενός ιδεολογικού δράματος, από κείνα που έγραφε ο "Γγεν, ενός δράματος που μέσα του θα έλκενε ολόκληρη τη νεώτερη 'Ελλάδα, μιάς σατυρικής αν θέλετε, κομωδίας που θα κεντηριάζε όλα τὰ Ρωμείζα ελαττώματα και όλες τις συνήθειες τὸν τελευταίων χρόνων.

Και όμως συχνά λέμε όλοι μας πως στὸν τόπο μας δεν ύπόγει ζωη για να δόση φτερά σ' ένα συγγραφέα. Ναι, ως μιά στιγμή μπορεί αυτό να τὸ παραδεχτούμε, γιατί όσως είδαμε παραπάνω, δεν ύπόζουν "Ήρωες. Εινε ήρωες με τσακισμένα φτερά, ήρωες που από την πρώτη στιγμή γίνονται οηφιστιδες: ίσως όμως γι' αυτό, αυτοί οι κομικοί και γελοιοί ήρωες μπορεί να οιστηρηάτησουν τὸν σατυρικό συγγραφέα. Και όμως ούτε αυτός φανερώθηκε άκόμη στὸν τόπο μας. "Ίσως γιατί όλοι αυτοί οι κομικοί ήρωες μένουν ξεαράφωτοι, δεν μπορεί ο συγγραφέας να τους συγχαίρει με μερικὸς πραγματικὸς ήρωες κάποιας άλλης εποχής καλύτερης. Μόνο η άγάπη δημιουργεί και πλάθει. "Αγαπᾶς τὰ μεγάλα ζωντανά ύποδείγματα, μερικὸς εξαιρετικὸς άνθρωπος και η άγάπη σου αυτή τους ξαναδίνει ζωη αιώνια. Πάλι τὸς ίδιους αγαπᾶς όταν σατυριζεις. Παίρνεις μερικὸς άλλους και τὸς κοροϊδεύεις, γιατί δε υιοάζουν μ' εκείνους που αγαπᾶς.

Έδω όμως στη νεώτερη 'Ελλάδα δεν είχαμε ποτε μιά εποχή ήρώων, για να μπορούσαμε να σατυρίσουμε τη σημερινή εποχή τὸν ανθρωπάκηδων, συγκρίνοντας τη δεύτερη με την πρώτη.

Για να σατυρίσουμε τὸς Χατζηδάκιδες, έπρεπε να προηπάξουν άνθρωποι που θα τὰ θυσίαζαν όλα στην Ίδέα. Ποιὸς τέτοιος ύπήρξε στη νεώτερη 'Ελλάδα; **ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ ΙΖ' μέρος.**

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΩΣ ΕΟΡΚΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΒΑΣΚΑΜΑ

Στην Κρήτη, άμα ένα παιδί βασκαθεί, άμα τὸ ματιάσουν δηλαδή, καταφεύγουν σε μιά γρηά γιάτρισσα κι' αυτή εφαρμόζει την άκόλουθη μέθοδο θεραπείας. Δένει τρεις κόκκους άλατιού σε μιά άκρη του μαντηλιού της, πηγαίνει κοντά στὸν άρρωστο, άγγίζει με τὸν κόμπο τὸ μέτωπό του και κατόπιν ανεβοκατεβάει τὸ μαντήλι στη γῆ τρεις φορές, απαγγέλλοντας τὸν άκόλουθο έξορκισμό:

— Που πάς, φταριμέ, που πάς, κακέ, που πάς κακοποδεμένες; Φύγε από τις έβδομηνατιδὸ φλέβες του παιδιού μου κι' άμε στα δρη, στα βουνά, που πετεινὸς δεν κράζει και σκόλιος δεν γανγίζει. Να βρῆς τ' άγριο θεριό, να πῆς από τὸ αίμα του, να φᾶς από τὸ κρέας του. Έλουστρηκε η κυρά μας η Παναγιά, χενίστηκε και κάθησε στὸ θρονί της. Και πέρασαν οι άγγελοι κι' οι αρχάγγελοι και φτάρισαν την. Και πάει ο αφέντης ο Χριστός και της λέει: — «Ιντάχεις, μάνα, Ιντάχεις, μητέρα;» — «Έλουστρηκα, παιδι μου, χενίστηκα και στὸ θρονί μου κάθησα. Και πέρασαν οι άγγελοι κι' οι αρχάγγελοι και φτάρισαν με». — «Καλέ, μάνα, καλέ, μητέρα, δεν βρέθηκε χριστιανὸς άγιασμένος και την 'Αγιά Πέφρη λειτουργήμένος να πάρη αλάτι από την άλνη η τρία φύλλα απ' την έληά και να πῆ μιά φορά τὸ Πάτερ ήμῶν, δυὸ φορές τὸ Πάτερ ήμῶν, έννῆά φορές τὸ Πάτερ ήμῶν, να γιάνης;...».

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ Η ΜΙΝΙΟΝ

(Του ΓΚΑΙΤΕ)

Ξέρεις τὸν τόπο τὸν τερπνὸ που η λεμονιές ανθίζουν, που μέσ' στην τόση τους στολή τὰ μήλα πρασινίζουν; Φυσάει τὸ άέρι δροσερὸ ψηλάθε κινημένο και τῆς μυρτούλας τὸ κλαδί κουνιέται ένωδιασμένο· Ξέρεις τὸν τόπο που ποθῶ; Έκει, εκεί, ψυχή μου, να ήταν σε μένα βολετό νάρθη και σὺ μαζί μου!

Ξέρεις τὸ σπίτι τὸ μικρό, τὸ ταπεινὸ σπιτάκι που εινε χτισμένο μοναχὸ μέσ' στὸ περιβόλα κι' αναγαλλιᾶζει, χαίρεται όποιος θα τὸ ξανοίξει; Τόσο τὸ φανέται καλό, τὸς' άδιορφο στη δείξη; Πές μου, τὸ ξέρεις; Μίλησε! Έκει, εκεί, ψυχή μου, να ήταν σε μένα βολετό νάρθη και σὺ μαζί μου!

Ξέρεις τὸ άτέραντο βουνὸ που φτάνει ως τὰ νεφρῶ; Που μέσ' στὰ διάση τὰ πυκνὰ πολλά λαοζάρδια θέρει; Με πολὺν κρότο τὸ νερὸ στὸ βάραθρο γκαμιέται και λές από φαντάσματα ὁ τόπος κατοικιέται. Ξέρεις, τὸ ξέρεις τὸ βουνό; Έκει, εκεί, ψυχή μου, εινε για μένα ὁ δρόμος μου. "Ελα κι' εσύ μαζί μου!

ΝΕΟΣ ΚΑΙ ΜΥΛΩΝΟΥ

(Του ΓΚΑΙΤΕ)

- ΝΕΟΣ. Και για σου; και για σου, άμορφή μου μυλωνού; Τ' όνομά σου, πές μου...
- ΜΥΛΩΝΟΥ. Μάφο.
- ΝΕΟΣ. Με τὸ δρεπάνο στὸ χέρι ποιά βουλαίει σου έδω σε φέρει;
- ΜΥΛΩΝΟΥ. Πάω στὸ χτήμα του πατέρα.
- ΝΕΟΣ. Μοναχούλα, περιστέρα;
- ΜΥΛΩΝΟΥ. Τὸ δρεπάνι μου δηλοῦ πως είν' ὦρα να κοπή ὁ σανὸς να φυλάξη, και τὰ γούρια παρῶκα πρέπει να κοποῦν κι' αυτά.
- ΝΕΟΣ. Μέσ' στὸ χτήμα που μου λές βρισκοντ' ίσωνι και δροσιές;
- ΜΥΛΩΝΟΥ. Πρασιανάδες ὄσες θές.
- ΝΕΟΣ. "Ετσι δά, γαρθὸ κι' έγώ, όταν πᾶσει μεσημέρι, μέσα στις δροσιές τις τόσες να κρυφτούμε ὅμοια με ταῖρι.
- ΜΥΛΩΝΟΥ. Τι θα πὸν η κακὲς γλώσσες;
- ΝΕΟΣ. Στην άγκάλη θάχω εσε.
- ΜΥΛΩΝΟΥ. Τέτοιο πράγμα εγὼ ποτέ. "Όποιος μυλωνού φιλῆσει, να τὸ κρύψη ἄς μὴν ελπίσει, και τὰ ρούχα που φορεῖς θάχω λυπη να τὰ ἰδῆς από άλευρι άσπρισμένα. Και ζοντολογῆς, με σένα ν' άνταμῶσω δεν μπορὸ. Με τὸ μύλου τὸ κοτέλι που τὸ θέλω και με θέλει ὄσο ξῆσο θα χαρὸ.

ΣΟΝΝΕΤΟ

(Του ΠΕΤΡΑΡΧΗ)

Στὰ μέρη εκεία μ' άνέβασε ὁ νοῦς με τὰ φτερά του που εινε κεινη που ζητώ μάτια στη γῆ έδω κάτω, την εἶδα στὸν Παράδεισο λίμνη γλυκειά να χύνη, νάχη περισσότερο άμορφιά και πιο ταπεινωσύνη. 'Από τὸ χέρι μ' έπιασε και μούπε: — Έδω σιμά μου κι' εσύ θε νάρθης μιά φορά, καθώς μου λέει η καρδιά μου. 'Εγὼ εἰμαι πὸς σε παιδερα κι' έλαδες θλίψη τόση κι' εκλεισα την ήμερα σου άκόμη πριν νυχτώσει. Δέν φτάνει ανθρωπὸν λογισμὸς στη δόξα τη δική μου, μόνον εσένα καρτερῶ, και τ' άμορφο κορμί μου που άγάτησε τόσο πολὺ κι' εινε σῆς γῆς τὰ μέρη... "Ω, γιατί σόλασε με μᾶς κι' εράδῆσε τὸ χέρι, ὁπου στὰ λόγια τὰ σεμνὰ ποῦτε τὸ στόμα εκεينو λίγο έλειψε στὸν οὐρανὸ μαζί μ' αυτή να μείνω. (Μεταφράσεις ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ)

